

den Hellige skal blive urolig i sin Grav. Det ærede Medlems og hans Venners Forslag gaar jo, som det ærede Medlem udviklede, i det væsentlige ud paa en Ting, nemlig at Tiendeyderne skulle klare denne Sag selv, at de ikke skulle have noget Bidrag fra Statskassen, og uagtet det ærede Medlem tog nogen Afstand fra de Udtalelser, der fremkom under en tidligere Behandling, forekommer det mig dog, at det ærede Medlem med ikke ringe Velvilje smagte paa Knud den Hellige. Der er saaledes den Forskel mellem det ærede Medlems og hans Venners Forslag og vort Forslag, at vi mene, at da Staten i sin Tid har begaaet en Uretfærdighed ved at lade en stor Del Tiendeydere slippe for at yde Tiende og har begaaet en ny Uretfærdighed ved at tilstaa, at Tienden blev anvendt til andre Formaal, end det oprindelig var bestemt, ved at tillade, at den gik over til privat Ejendom, og at den, skønt den for Yderne blev ved at være en Skat, dog ikke blev ydet til noget som helst Formaal, der kom Yderne ved, vi da mene, at Staten bør yde et klækkeligt Bidrag. Men det mener det ærede Medlem ikke. Kunde det lade sig gøre at faa Tienden afløst for 18 Gange dens aarlige Beløb, vilde jeg sige, at det skulde finde min varmeste Tilslutning, fordi jeg mener, at i og for sig kunde Tiendeyderne nok have et Krav paa, efter nu at have været alene om at opretholde Kirken og en Mængde private Ejere i saa mange Aar; at faa en særlig billig Aflysning. Men hvis det virkelig lod sig godtgøre, at det var fuld Erstatning at tage 18 Gange Tienden, vilde jeg rigtig nok ikke betænke mig en Smule paa at sige, at af de 18 Gange skal Staten betale en klækkelig Andel. Deri ligger Forskellen mellem det ærede Medlems og hans Venners og Lovforslagets Tanke, at det ærede Medlem og hans Venner dele Regeringens Opfattelse og imødekomme de Ønsker, som Regeringen har, og de Vink, som Regeringen har givet med Hensyn til at spare for Statskassen. Jeg har kun forstaaet det ærede Medlems og hans Venners Forslag saaledes, at de vel ere rede til at sige, at Tiendeyderne have lidt Uret, vel ere rede til at sige, at Statskassen har behandlet Tiendeyderne daarligt, men at de ikke nænner at lukke Statskassen ordentlig op til Bedste for Tiendeyderne for derigennem dog paa nogen Maade at gøre den Uret, som Statskassen har gjort, og som det ærede Medlem indrømmer, at Statskassen har gjort, god igen.

Nu siger det ærede Medlem: men det Lovforslag, som her foreligger, er rent forkert, thi det stemmer ikke med Folketingets Venstres gamle Standpunkt, hvorimod det Forslag, som det ærede Medlem og hans Venner fremsatte, er et Forslag, der staar paa Venstres gamle Standpunkt. Jeg har hørt denne Argumentation før fra det ærede Medlem og fra Venner af det ærede Medlem, og naar jeg har hørt den Argumentation, at de Forslag, de fremsatte, var Venstres gamle Standpunkt, Venstres gamle Forslag, saa har jeg altid glædet mig i min Sjæls Inderste, fordi jeg derved har faaet den Forestilling, at de ærede Medlemmer dog alligevel i deres Hjerter erkende, at Venste er bedre end Socialdemokraterne . . . (*Borgbjærg*: Venstres gamle Standpunkt!) . . . ja, at Venstres gamle Standpunkt er bedre end Socialdemokratiets Standpunkter. Thi hvis det ikke var Meningen, at Venstres gamle Standpunkt er bedre end Socialekonomiets nuværende Standpunkter, maatte jo det ærede Medlem ikke paaberaabe sig dette, men fremsætte Forslag ud fra Socialdemokratiets nuværende Standpunkt og maatte sige, naar han udviklede det, at dette Standpunkt var et godt Standpunkt. Skønt det er Venstres gamle Standpunkt. Saaledes forekommer det mig, at Argumentationen maatte lyde fra det ærede Medlem. Men det ærede Medlem har Uret, naar han siger, at det er Venstres gamle Standpunkt, han her staar paa. Det ærede Medlem kan tilsyneladende paaberaabe sig en Udvalgsbetænkning fra 1872 — tilsyneladende, siger jeg — men baade ved denne Udvalgsbetænkning og hvad der ellers har været forhandlet i forskellige Retninger angaaende Aflysningen af Tiendebyrden her i Folketinget, er der stadig det at mærke, at Forsøget er stoppet i selve dette Ting. Man har jo forsøgt paa forskellig Maade at komme ud over denne Sag, og deraf kan man slutte, at det er en Sag, der til Stådhed har ligget dette Ting meget paa Hjerte. Men Forsøgene ere med Undtagelse af det sidste for 5 Aar siden stadig stoppede i dette Ting. Dette Ting har ikke bragt Forslaget videre, og naar dette ikke er sket, navnlig i 1872, tror jeg, at Grunden dertil — den er ikke let at vide, for hvem der ikke havde Sæde i Tinget den Gang — til Dels har været den, at man har haft en Forestilling om, at den Vej, man var inde paa, ikke vilde føre til Maalet. Denne Udvalgsbetænkning fra 1872 blev afgiven i Slutningen af Marts Maaned. Nu husker jeg ganske vist